

Λεκατσᾶς.

Μετά τινας ἡμέρας ἐκόμισε παρ' ἐμοὶ ὁ κ. Πολέμης τὸν ἠθοποιὸν κ. Λεκατσᾶν, ὃν καὶ ὁ Ἐπιτετραμμένος τῆς Ῥωσσίας μοὶ συνίστα, θερμῶς συστηθέντα αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ῥώσσου Πρέσβευος, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας, πορευθεὶς εἰς τὸ θέατρον, ἐθαύμασα αὐτὸν ὡς Ῥισχελιέρον, ἐν μεταφράσει τοῦ ὠραίου δράματος τοῦ Λόρδου Λύττων (Ἐρῶ. Βοῦλβεο), καὶ πᾶν ἔπραξα, ἵνα προσληφθῆ εἰς τὸ Ῥδεῖον, ὡς διδάσκαλος τῆς μιμητικῆς, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχον. Ὁ δ' ἐν Παρισίοις πρεσβευτῆς τῆς Ἀγγλίας, εἰς ὃν, ὡς ἄλλοτε διατελέσαντα ἐκεῖ γραμματέα πρεσβείας, ὅτε ἐγὼ ἦμην πρέσβυς, — ἔγραψα περὶ τῆς παρ' ἡμῖν ἐπιτυχίας τοῦ δράματος τοῦ πατρός του, εὐηρεστήθη νὰ μοὶ τὸ πέμψη.

Τεξᾶς Σέρβοι.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἐλυθὼν ἐκ Τεξᾶς διορισμὸν ὡς ἐπιτίμου μέλους τῆς ἐκεῖ ἱστορικῆς Ἐταιρείας.

Προκειμένου νὰ ἐπισκεφθῶσι τὰς Ἀθήνας τῶν Σέρβων φοιτητῶν, ἀπεφάσισάν τινες νὰ δώσωσι χάριν αὐτῶν θεατρικὰς τινας παραστάσεις Ἑλληνικῶν δραμάτων, καὶ ἀπετάθησαν πρὸς τὴν Ἐταιρείαν τῆς Ἀνατολικῆς ὁμοσπονδίας, ζητοῦντες νὰ τεθῶσιν ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς. Ἡ Ἐταιρεία αὕτη μὲ εἶχεν ἄλλοτε τιμῆση πέμψασά μοι δίπλωμα μέλους, καὶ μάλιστα ἐπιτίμου ἀντιπροέδρου αὐτῆς. Ἄλλ' οὔτε εἰς συνεδρίαν ποτὲ αὐτῆς παρευρέθην, οὐδὲ γνωρίζω, ἀμφιβάλλω μάλιστα, ἂν ποτὲ συνεδρίαζε, καὶ ἐν γένει ὁ σκοπὸς αὐτῆς μοὶ ἐφαίνετο μᾶλλον ἄκαιρος καὶ πῶς ἀόριστος. Ὑπὸ μίαν δὲ κυρίως ἔποψιν ἐνέκρινον αὐτήν, καὶ δὲν ἠθέλησα ν' ἀποποιηθῶ νὰ ταχθῶ ἐν αὐτῇ, τὴν πεποίθησιν, ἣν πάντοτε ἔτρεφον, ὅτι συμφέρει ἡμῖν παντὶ σθένει νὰ ἐπιδιώκωμεν φιλικὰς σχέσεις μετὰ τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὁμοδόξων, καὶ τῶν ἔτι ὑπὸ τὸν ζυγὸν διατελούντων λαῶν. Εἰς τὴν περίστασιν δὲ ταύτην τῶν προτιθεμένων παραστάσεων, ἡ Ἐταιρεία

ἠθέλησε ν' ἀναθέσῃ εἰς ἐμὲ τὴν προεδρείαν τῆς ἐπιτροπῆς, ἣτις ἔμελε νὰ λάβῃ αὐτὰς ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς· ἐγὼ ὅμως ἀπεποιήθην, διότι ἐν ἑκ τῶν δραμάτων, ὃ ἐξελέξαντο πρὸς παράστασιν, ἦν ἔργον ἐμὸν, ἡ **Παραμονή**.

Καὶ οἱ ἡμέτεροι δὲ φοιτηταί, σύλλογον ἀποτελέσαντες καὶ αὐτοὶ (τὸν Φοιτητικὸν ἀρχαϊκόν), μοὶ ἔγραψαν ὅτι προὔτιθεντο νὰ ἐκδώσωσι φυλλάδιον, καὶ μοὶ ἐζήτησαν νὰ τοῖς πέμψω λέξεις τινὰς δι' αὐτό· δι' ὃ, συνθείς, τοῖς ἔπεμψα στροφὰς τινὰς.

Ἡμερολόγιον 1891.

Ὁ εὐφυῆς καὶ τοῖς πᾶσι προσφιλὴς ποιητὴς Δ. Κόκκος ἔπεσε θύμα παράφρονος ὑπαξιωματικοῦ, προσβολήσαντος κατ' αὐτοῦ, ἐξερχομένου ἐκ τοῦ θεάτρου, μετὰ τὴν παράστασιν ἑνὸς κωμωδυλλίου του (Σεπτεμβρίου 8). Μαθὼν τὸ λυπηρὸν συμβὰν τὸ ἔσπευσε, ἔσπευσε τῇ ἐπιούσῃ εἰς τὸν οἶκόν του νὰ μάρθῃ περὶ τῆς ὑγείας του, καὶ περιχαρὴς ἤκουσα, ὅτι ἤρξατο ἀναλαμβάνων. Ἀλλὰ μετὰ δύο ἡμέρας διεψεύσθησαν αἱ ἐλπίδες αὐταί, καὶ ὁ ἄριστα ὑποσχόμενος νέος ποιητὴς ἀπεβίωσε, τὴν πόλιν πᾶσαν εἰς πένθος βυθίσας.

Πρὸς γενικὴν τῆς Ἑλλάδος θλίψιν ἦλθε καὶ ἡ εἶδησις τοῦ θανάτου τῆς ἐθνοφιλοῦς καὶ πλήρους χαρίτων Ἡγεμονίδος Ἀλεξάνδρας, ἐξ ἐκλαμψίας, προελθούσης ἐκ δυσχεροῦς τοκετοῦ. Ἐσπευσα δὲ νὰ τηλεγραφήσω συλλυπητήρια καὶ εἰς τὸν Βασιλέα καὶ εἰς τὸν Διάδοχον, καὶ ἔλαβον ἀμφοτέρων εὐγενεῖς τηλεγραφικὰς ἀπαντήσεις.

Ἡ Αὐστριακὴ Πρεσβεία διεβίβασεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν πρόσκλησιν, ὅπως ἡ Ἑλλὰς μετάσχη δραματικῆς καὶ μουσικῆς ἐκθέσεως ἐν Βιέννῃ κατὰ Μάϊον τοῦ 1892. Κληθεῖς δὲ παρευρέθην ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν εἰς ἐπιτροπὴν, ἣτις ἔμελλε νὰ γνωμοδοτήσῃ περὶ τῆς ὑποθέσεως. Ἐπειδὴ δὲ διάφοροι ὑπεστηρίχθησαν γνῶμαι, ἐκθεῖς καὶ ἐγὼ τὴν ἐμήν, ἐπρότεινα τέλος ἕκαστον μέλος νὰ δώσῃ ἐγγράφως τὴν ιδέαν ἑαυτοῦ, καὶ παρα-